Ось чутка степом полетіла
(На що то гріх не підведе),
Що у степу якась Могила
Дитину швидко приведе.
Про диво сеє як почули,
То люди зараз в степ майнули,
Старий і молодий к Могилі, знай, іде.
Крий Боже, народу якого там зобралось!
Як об Іллі в Ромні;
Буцім там місто починалось.
Де ні взялись міняйли й шинкарі
І підняли між себе галас;
Чумак із сіллю став, із дьогтем дьогтярі,
І красти бублики шатнули школярі;
Сластьони шкварились, сідухи цокотіли;
Про Лазаря старці під кобзу голосили;
"Холодний квас!" — москаль між народом гукав
Знечев’я, а базар в степу як треба став.
Хрещений люд хоча гуляє,
Да на Могилу все раз по раз позирає,
Чи швидко вродиться те чадо степове.
Могила ж стогне, мов сопе, мов тяжко дише,
Боками сивими колише
І з лиха на ввесь степ реве.
Народ дивується, да їсть, да п’є горілку.
Вже панський стадник Опанас,
Покинувши товар, що пас,
З кишені витягнув сопілку
Да як утне московського бичка!
Підківки зараз забряжчали,
В кружку дівчата танцювали;
Москаль покинув глек та садить гоцака.
Аж ось — лулусь щось під ногами!
Загоготів якийсь підземний глас.
Базар утих, баби замовкли під возами,

Із ляку упустив сопілку Опанас,
І люди, хрестячись, баньки повитріщали.
Могила тріснула, і те дитя, що ждали,
На божий світ сусіль — як пить дало!
Та що ж за чадо те було,
Що стільки гомону між нами наробило?
"Мабуть, підсудок?" — "Ні!" — "Так лев?" —
"Ні!" — "Так мішок
З дукатами?" — "Ні, ні!" — "Так папорті цвіток?"
"Але ж!" — "Так, з нами хресна сила,
Мабуть, вона полубіса вродила?"
"Не втяв!" — "Так вилила козацького коня?"
"Ні, просто привела руденьке мишеня".